

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci

Martin Leskovjan: Krajina, modernita a religiozita v dílech vybraných autorů z jihočeského regionu

Práce Martina Leskovjana je práce mezioborová. Dotýká se jak problematiky krajiny, její tvorby a (ne)udržování – tak problematiky teologicko-religionistické (vztah křesťanství a ekologie, respektive proměny tohoto vztahu) – tak problematiky literárně- a kulturněhistorické (literární dílo coby dokument měnící se mentality). Takováto mezioborovost je samozřejmě chvály- a úctyhodná a v prostředí FHS žádoucí. Zároveň však takovýto mezioborový přístup klade na studenta bakalářského studia dosti velké nároky. Práce se skládá ze dvou hlavních částí.

V první části autor reflektuje téma vztahu krajiny, modernity a náboženství na teoretické rovině. Staví proti sobě dvě teorie. Podle jedné, řekněme radikálně-neopohansko-ekologické, je křesťanská civilizace (spolu)viníkem instrumentálního přístupu modernity k přírodě a zvláště ke krajině. Podle druhé je naopak křesťanství ve fázi přechodu k modernitě oním mentálním činitelem, jenž vztah ke krajině uchovává v rámci polemiky proti modernitě. Ve druhé části autor aplikuje tuto tezi na díla tří autorů z jihočeského regionu: J. Š. Baara, Karla Klostermanna a Karla VI. Schwarzenberga. Tři autoři, pocházející z rozmanitého zázemí sociálního i subregionálního, reflektují ve svých dílech tři typy krajiny – krajinu selskou, krajinu horskou a krajinu aristokratickou. (Zde autor tvořivě navazuje na koncepte Christiana Norberga-Schulze). V podstatě však všichni tři autoři vidí tradiční společnost, vázanou na náboženské hodnoty, jako spojenou s tradiční krajinou. Náboženství a speciálně křesťanství jeví se v konfrontaci s modernitou jako síla „ekologická“.

Autor práce vytvořil poměrně originální koncept. Pokud se v tom inspiroval některými mými texty a přístupy – učinil tak samostatně, podle své volby, svého uvážení a svého výkladu. Detailnímu zpracování tohoto konceptu by bylo možno vytknout řadu nedostatků. Autor má sklon k formulování apodiktických soudů, které by vyžadovaly přinejmenším odkazů k další literatuře předmětu; vtahuje do svého textu citace z dalších beletristických textů, užívaných jen jako jednorázový příklad, bez vsazení do kontextu; vyjadřuje se někdy zbrkle a nepřesně. Konkrétním lápsem je pak smíšení primárních pramenů a sekundární literatury do jednoho seznamu.

Přesto pokládám jeho práci za velmi cennou. Co do formálního dotažení, co do „hladkého povrchu“ by ji bezpochyby jiné práce na FHS podávané předčily. Co do myšlenkové originality, co do schopnosti vtělit podněty z různých podoborů vyučovaných na FHS do jednoho konceptu patří však – stejně bezpochyby – k dílům pozoruhodným.

Především z tohoto důvodu navrhuji známku „výborně“.

Doc. Martin Putna, Dr.